

Hundatátturinn

1. Gevið ljóð og líðið á,
leggið væl í minni,
eg kvøði um tað hundastríð
í Tjaldursbøli á sinni.

*Fuglin í fjøruni
við sínum nevi reyða,
sjáldan hevur hann nevið sítt
sett í krákueyga.
Fuglin í fjøruni!*

2. Árla var um morgunin,
krákur flykkjast um garðar:
"Hvør skal vera vart sendiboð
í Tjaldursbøli at fara?"

3. Svaraði ein av krákunum,
gor rann henni um nasar:
"Tjølðrini hava oss neisir vunnið,
teimum skulu vit basa!

4. Tjølðrini vísa oss háð og spott
og gera oss nógvan skaða,
hatta var okkum eitt óreint bøli,
ið kom í okkara haga!

5. Mangt hava tey oss til sakar gjørt
bæði á vár' og heysti,
men tað, at tey hava sær hundar fingið,
tað man vera tað versta!"

6. Mælt tá henda sama kráka,
nógv átti hon av orðum:
"Eg skal føra boðini
í Tjaldursbøli norður!

7. Hóast mjadnarnar bila mær,
og gongulagið er stirvið,
tað er av øllum krákum kent,
at mær trýtur ikki dirvi!"

8. Krákan stóð og erpti sær,
og slevan rann henni á barmi,
Skálakrákan og Kvíggjakrákan
lyftu hana á armi.

9. "Eg má hava hest og vogn,
tí ikki eg orki at ganga,
ússalig havi eg beinini,
og vegurin er langur."

10. Styðja teir hana í vogninum,
og Skálakrákan at stýra:
"Nú skal eingin hundur húka
norðan for Sjúrdarmýru!"

11. Mælti tann sama Kvíggjakráka,
hon gekk við hestsins lið:
"Fyrr enn hundarnir dripið,
geva vit ikki frið!

12. Eg átti mær eina so góða gimbur,
hana mundu teir dripið,
hetta skal vera aftur hevnt,
nú kitlar mær í gripi!

13. Eg havi ei skil á hundum longur,
tí teir eru so nógvir,
men sunnarliga í Tjaldursbøli
har man bígva ein spógvi.

14. Hesin sami spógvi er
maður fyri sítt nev,
hann man fara at hjálpa okkum
við hetta hunda strev."

15. Spógvabøgan man betur vita,
tað er nú bestamt,
hon skal skriva eitt hundabræv,
so verður tað so namt."

16. Hetta man frættast í Tjaldursbøli,
at krákur norður aka,
flykkjast tey tí órógvin
ímóti teimum at taka.

17. Mælt eitt av ungu tjøldrum,
tungu hevði snara:
"Eg svørji tann eið við mína trú,
nú síggi eg krákur í Skarði!"

18. Spurdi tá ein tjaldursungi,
beint var komin av heiði:
"Pápi, hvat vilja krákur í dag,
koma tær eftir seiði?"

19. Lamnkráka í vogni stendur
í sínum koti síða,
uttan fyri spógvadyr
hon skal úr vogni stíga.

20. "Tit hjálpið mær á jørðina niður,
eg orki einki sjálvur,
eg eri so ringur í lørunum,
sum vognurin hevur skolvið."

21. Spógvin var til reiðar,
hann var til hjálpar fús,
hann tók krákuna á sítt bak
og bar hana inn í sítt hús.

22. Krákan talar til Spógvabøgu,
tá hon var komin av hesti:
"Nógvir eru hundarnir,
hvørjir eru teir verstu?"

23. "Rætt so gert tú gamla kráka,
spyr tú bara meg,
hvussu hundarnir skikka sær
veit eingin betur enn eg.

24. Chaplin er tann frekasti,
Max er honum næst,
Mimi uppi á Selatrað
honum hava vit bast!

25. Kvikk rann eftir gimbrini,
hann verður henni at bana,
Bobburin og Trofast,
teir eru tveir ringir fanar!

26. Sambo eftir seyði rennur
bæði nátt og dag,
bæði Thor og Prikkurin,
teir hava tað sama lag.

27. Nú havi eg allar hundarnar nevnt,
sum kent er fyri mær,
men nógvir eru tákarnar,
og hvat skal gerast við tær?"

28. Til tað svarar Kvíggjakrákan:
"Tað er ikki at spara,
tær skulu allar í gálgan upp
ella í havið fara!"

29. "Nú mundi eg næstan gloymt ein hund,"
Spógvabøgan segði.
"Hann býr fyri niðan Grøv
men hevur ei fingið eygu."

30. "Latið hann ikki undan sleppa,
nú vit hava hann funnið,
tí ofta veksur upp ungur rakki
við hvøssum tonnum í munni!

31. Nú hava vit fingið tað hundatal
skrivað upp í bræv,
best man vera, at Spógvin sjálvur
fer at siga teir av."

32. Spógvin tók at lamma seg
og kláa sær í vanga:
"Eg tori so illa tey tjøldur at purra,
tey siga, eg eri ein slanga!"

33. Spógvin mundi tey tjøldur ræðast,
hann helt, tey vildu seg hevna.
So mátti Lamnaráka út
hundunum at stevna.

34. Lamnaráka um bølið sjabbar,
tað besta sum hon kundi.
Kvíggjakrakan vitni var
at stevna hvørjum hundi.

35. Kvíggjakrakan dýran svór:
"Grið skulu teir ei tyggja,
innan átta sólarringar
skulu teir deyðir liggja!"

36. Tjøldrini hugsa við sjálvum sær:
"Hetta verður skaði.
Vit kunnu ikki longur liva
undir krákuræði.

37. Vit mugu okkum við krákur kvitta,
reka tær á dyr."
"Skulu vit ikki steina tær?"
ein tjaldursungi spyr.

38. Svaraði eitt av gomlu tjøldrum:
"Lat tað ei frættast heim,
reka tær av bølinum út,
bæði við spott og gleim."

39. Tjøldrini flugu saman í ring
og fóru so harta at láta,
so róku tey at krákum spott,
at tær vóru um at gráta.

40. "Latið okkum nú fara av stað
og ei koma undir nátt.
Hetta varð okkum ein ólukka,
bara vit ei fáa tátt."

41. So fóru krákur av bønum út
við eygum aftan bak.
Hundarnir í Tjaldursbøli
standa undir opnari sak.

42. Tátturin at enda er,
men enn er tungan snjóll.
Ikki eru hundarnir dripnir enn:
teir gjørdust jólatrøll!

Um Hundatáttin

Hesin hundatátturinn er úr Skopun. Niels Winther (1843-1934), sýslumaður á Sandi, og Jóhan Hendrik Poulsen (1869-1954), Dikkurin, úr Skopun, sigast at hava yrkt hann. Mourits hjá Selatrað-Janusi fekk táttin sendandi í brævi uttan sendara. Soleiðis kom tátturinn fram.

Tað vóru blivnir so nógvir hundar í Skopun (í tjúgunum?). Hetta dármi heimasandsmonnum illa, teir søgdu hundarnar av - og fingtu tátt. Krákurnar eru heimasandsmenn, og tjøldrini eru skopunarfólk. Tjaldursbøli er sjálvandi Skopun. Heimasandsmenn komu ofta norð til Skopunar at fáa sær seið, tá ið skopuningar høvdu kastað nótt. Tí spyr tjaldursungin, um krákurnar komu at fáa sær seið.

Tey eldru fólkini í Skopun duga enn brot úr Hundatáttinum og vita akkurat, hvør er hvør. Reynold var dansivertur, og tá ið tey ungu fóru at kvøða Hundatáttin fyrri lukkitíð, tók Reynold lyktina niður og stongdi dansistovuna. Hann segði seg einki leggja í, at hann var komin í táttin, "men Trinu kundu teir latið fingið frið." Ásmund Lognberg plagdi at skipa Hundatáttin, og undir krígnum skipaði hann hann í eini "merkisveitslu" í Havn.

Lamnaráka:	Poul Johannes undir Reyni, gamli Pól. Hann var lamin, og tá ið hann kom til Skopunar, var tað við rossavogni.
Skálakrákan:	Marius í Skála, gamal drongur; beiggi Jóannes í Skála.
Kvíggjakrákan:	Jógvan undir Brekkuni. Á Sandi var hann eyknevndur "bestamt"
Spógvin:	Reynold Hentze, skopuningur; seyðamaður hjá heimasandsmonnum bæði í Syðru Helvt og undir Fjalli; heimasandsmenn hildu til hjá honum.
Spógvabøgan:	Trina, kona Reynold.
Tjaldursungin:	Alli, Arnljót, sonur Jóan Jacob hjá Janusi og Sannu í Halgabyrgi.
Chaplin:	Hundurinn hjá ?.
Max:	hundurin hjá Dikkinum.
Mimir á Selatrað:	hundurin hjá Jóhannes Mittilstein.
Kvikk:	hundurin hjá Peda. Peda var pápi Lukas og Axel.
Bobburin:	hundurin hjá Gøt-Andriasi, sum var beiggi Sámal Jákup.
Trofast:	hundurin hjá ?
Sambo:	hundurin hjá Jens Mariusi.
Thor:	hundurin hjá Christian Olevit, pápa Árna og Óla Jóhan.
Prikkurin:	hundurin hjá Sommer Lognberg.
Hvølpur:	Hendan hvølpur, ið enn ikki hevði fingið eygu, átti Sámal Jákup

Hetta er alt so langt síðani, so eingin man taka sær tykni av hesum tátti. JD